

Τα νεκροταφεία της Μήλου ερευνήθηκαν κυρίως τον 19ο αι., όχι πάντα με επιστημονικό τρόπο. Η τελευταία έκθεση που εκδόθηκε το 1895 αναφέρει τη διαπίστωση ότι κατά τους Γεωμετρικούς χρόνους επικρατούσε το έθιμο της καύσης.

Τα ΥΓ αγγεία της Μήλου παρουσιάζουν έναν ευδιάκριτο τοπικό ρυθμό. Το σημαντικότερο εργαστήριο κατασκεύαζε υψίποδες κρατήρες ή κρατήρες με δακτυλιόσχημη βάση, διάτρητα υπόστατα και αμφορείς με λαβές στην κοιλιά. Η διακόσμησή τους εμπνέεται αρχικά από την αττική ΥΓ Ιβ. Άλογα, κασίκες και ελάφια τοποθετούνται συχνά σε μετόπες, έχουν μάτια εδαφόχρωμα και δανείζονται κάποια στοιχεία από τον Αθηναίο ζωγράφο του Hirschfeld. Τα πτηνά ακολουθούν αρχικά τον ορθόδοξο τύπο, κατόπιν αποκτούν ουρές σε σχήμα βεντάλιας και τέλος δεν έχουν καθόλου ουρές.

Η Μήλος πρέπει να έπαιξε σημαντικό ρόλο στην αναγέννηση της σφραγιδογλυφίας σε λίθο. Μοναδική ως προς το σχήμα και το υλικό είναι μια τοξωτή υπογεωμετρική σφραγίδα. Είναι κατασκευασμένη από ένα είδος όστρακου (μάλλον τριδάκης) και έχει τρεις όψεις, όπου εικονίζονται αντίστοιχα δύο εραλδικοί κένταυροι που κρατούν κλαδιά, δύο εραλδικές σφίγγες και ένα γονατισμένο ελάφι. Η Μήλος είναι το πιθανότερο κέντρο παραγωγής των πρωιμότερων "νησιωτικών σφραγιδόλιθων", οι οποίοι εμφανίζονται έναν αιώνα αργότερα και επαναφέρουν τις φακοειδείς και αμυγδαλωτές φόρμες της Ύστερης Εποχής του Χαλκού.